

дашіе и да рѣби, слѣдовательно работѣше непрестанно въ полѣхъ на благодѣтельката си. Нещеме ни-на минута да си почине и сельченката ся чудяше на работността ѣ и благодѣлнѣтъ ѣ правѣ. Добрата храна и голѣмото ѣ попеченіе причиниха Іакову голѣмо благополучіе. По легка-легка придобиваше силѣ-си и наскоро бѣ въ състояніе да встане. Не трыѣше да стои много время безъ работѣ, и испыта искуството си да плете панерчета. Марія го снабѣваше съ прѣчки отъ върбы и лещацы а той не у-сѣщаше друго нищо освенъ чувството на благодарността, и прѣвата му грыжа быде за да прави на сельчанката едно хубаво панерче и сполучи чудно. Панерчето бѣше здраво, отъ горѣ на захлюпката му Іаковъ бѣше упелѣлъ съ прѣчки червены върбяны имято на селачката и мѣсяцодневіето, освенъ това отъ другата му страна ся представляваше отъ върбы покрасены (вапсаны) отъ различни краски една сельска кѣща укрѣжена отъ чамове. Всичкитѣ въ кѣщи ся чудиха съ хубостѣхъ на работата му, а селачката особенно остана смаяна като го гледаше, онова же което най много ѣ ся нравѣше бѣше наумѣваніето на селачината, която ся изображаваше съ ближнѣтъ мѣста укрѣжены отъ елки. Когато Іаковъ съвършенно уздрави каза на добродѣлныйнѣтъ си гостепріемникъ: »ето довольно время ви отякчаваме и трѣба изъново да взѣма пѣтничкѣтъ си тояжкѣ. » Но сельчанинѣтъ отговори катоси крѣшаше рѣцѣтъ: »Що думашъ Іакове? струвамисѣ че до сега не тисме причинили нѣкакво небла-